
DE JAREN GAAN

DOOR

A. WAPENAAR

De jaren gaan, de jaren gaan,
Als baren van den oceaen,
Die één moment omhoog slechts staan,
Dan eindloos in elkaar vergaan;
O eeuwig spel van af en aan,
Uw donker wonder wou 'k verstaan.

Want zoo gaan wij de jaren door,
Gaan d' een den ander immer voor
En volgen allen 'tzelfde spoor
Van opgaan en weer gaan te loor:
Een golf, verruischend voor het oor
Van wie ons tot dit spel verkoor.

De jaren gaan, de jaren gaan,
Als baren van den oceaen,
In rustloos spel van af en aan,
Of d' onrust waar' uw diepst bestaan,
O eindloos deinende oceaen,
Uw donker wonder heb 'k verstaan!

Uw onrust wiegt op eeuw'ge rust,
Wordt daarin weer tot rust gesust;
U 't donker wonder onbewust,
Zijt g' in uw spel des Eeuw'gen lust;
Hij draagt van verre kust tot kust
U in Zijn grondelooze rust!

Ben ik een golf, Heer, in den tijd,
Gij zijt in Uw verborgenheid
De rust, waarvan mij steeds weer scheidt
De deining dezer tijdelijkheid,
Totdat ik straks, o zaligheid,
Voor eeuwig in Uw rust verglijd.

